

от прислугата, втурна се и друг, но Карарски продължаваше да чука с ножа.

— Марш! Вън! Да дойде скоро съдържателят.

Влезе бае Петко.

Карарски скокна свирепо на крака, почна да крещи срещу мазното лице на бае Петко и да удря по масата.

— Какво си ми донесъл ти мене? Че ти какво ни мислиш нас! Ти за свини ли ни взимаш? Тоя гювеч съм го поръчал още тая сутрин в седем часа. . .

— Какво има, бе господин Карарски?

— Какво има, краставици има. Гювечът е суров. И зарзавата му и месото му. . .

— Не може да бъде.

— Как не може да бъде, — завикаха другите. . . — На, хапни да видиш.

Бае Петко смирено взе една вилица от съседната маса и дълбокомислено накуси.

— А че . . . не е суров. . .

— Е, ти пък на говеда ни правиш, — развикаха се всички.

— Извинете, господа, възможно е. Фурнаджията днес беше пийнал, та може и да е сгрешил, но аз не съм виновен. . .

— Как не си виновен? Че ти за какво ни взимаш?

Бае Петко виновно излезе навън, да се съвещава с някого.